

ŐSZ A FALK MIKSA UTCÁBAN

1997. november 15., szombat.
A szél befújta a Falk Miksa utcába
Richard Gerstl festő szellemét.

Véletlenül épp arra jártam,
láttam, ahogy tátott szájjal,
szomorúan és hősiesen nevet.

Tele volt az utca akáclevéllel.
A nedves zöld tapéta
beborította még a parkoló autókat is.

Mit keresel te itt?
Vigyázz, mert beleragadsz az úttestbe!
Holott tudtam, hogy már rég beleragadt.

A keresztutcában sárga juharlevelek
tömörültek a fal mellé,
előbben minden élónél.

Utassy József

HAMVAD A CSIPKEBOKOR

Hamvad a csipkebokor tüze, ősz van.
Isten is élvezi most a határt:
feltör a szüretelőkből az ős dal,
messzeriasztva a büszke Halált.

És hazaballag a csősz, hazaballag.
Minden csontja ropog, feje fáj.
Prüsszögteni a pulit a harmat.
Elnyeli őket az esti homály.

ŐSZ FA

Adjatok ennek a fának nevet:
szállni tanít egy fészek éneket,
s ő tartja fölém reccsenet-kék
dómkupolád is, szűette mennyezet!

Adjatok ennek az ősz fának nevet,
ha kinek mersze van, keresztelje meg!
Nékem szavaktól üres odú a szám:
ma kaptam tőle tízezer levelet.

Már tudom, én a gyermeke voltam,
csillaggal érő s hulló gyümölcs,
kit szemmel tart a szőlőhegyoldal,
s kiért fölnyúl a nagy árnyú csősz.

FÁN MARADT LEVELEK

A drága Doktor úr,
a novemberi nap
röntgenzgeti még
beteg bordáikat.

Hátuk panaszfalán
sóhajokhoz szokott,
esőcsepp-puha ujj
kopog, kopog, kopog.

Magam varjúhodón
egy rendelőpadon
várok a leletre.

Kint fák. Itt-ott levél.
És zeng a gyászruhás
rigók rekviemje.